

Η κάρα του αγιορείτου γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Ιωσήφ Ησυχαστής](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Η κάρα του αγιορείτου γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού.

Η κάρα του αγιορείτου γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού (+1959) βρίσκεται στην Ιερά Μονή Αγίου Αντωνίου του Μεγάλου στην Αριζόνα (περιοχή Φλόρανς) των ΗΠΑ. Η Ιερά Μονή ιδρύθηκε, ως γνωστόν, από τον γέροντα Εφραίμ Φιλοθείτη.

Ο Γέρων Εφραίμ Αριζόνας - Φιλοθεΐτης.

Ο αγιορείτης γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής (†1959).

Κάποτε, μας έλεγεν, από τους πολλούς πειρασμούς, την σωματική αδυναμία, την πτωχείαν, την καταφρόνησιν των ανθρώπων που τον φώναζαν πλανεμένον, είχε πολύ καταβληθή ηθικώς και βρισκόταν σε πολλήν σύγχυσιν και ακαταστασίαν λογισμών. Διότι ενίοτε η Χάρις κρύπτει την παρουσίαν Της, για να δοκιμασθή πραγματικά ο αγωνιστής. Έτσι ξεκίνησε να πάη εις τον πνευματικόν εις τον Άγιον Πέτρον νύκτα, κατά τας τρεις ή τέσσαρες η ώρα.

“Ήτο πανσέληνος, μας έλεγε, και είχα περάσει περίπου την μισήν απόστασιν, βάδιζα όμως πολύ αργά και ήμουν πολύ βαρυμένος που μου φαινόταν ότι είναι

ζήτημα αν θα μπορέσω να φθάσω. Σε πολλά διαστήματα σταματούσα και πάλιν ξεκινούσα.

Σε ένα μέρος που είχα και πάλιν σταματήσει για να ξεκουρασθώ, σαν να άκουσα κάποιο κελάδημα ενός πουλιού και έστρεψα την προσοχήν μου. Ακροάσθηκα προσεκτικά και ακούω πάλιν να επαναλαμβάνεται ένα ωραιότατον και πρωτότυπον κελάδημα. Μου φάνηκε πως ήτο κοντά μου κάπου εκεί πιο μπροστά και βάδισα ολίγον να το πλησιάσω καλύτερα. Εκείνο επανελάμβανε πάλιν την φωνήν του, που μου φαινόταν όλο και περισσότερο γλυκύτερα και βάδισα ακόμη μπροστά, που νόμισα πως θα το ιδώ και σταμάτησα κοντά σε μια μεγάλη πέτρα που ήτο δίπλα εις τον δρόμον. Αυτό αμέσως άλλαξε την φωνήν του, που έγινε εκατονταπλασίως γλυκύτερα και μελωδική από πριν και ήλθα σε έκστασιν πλέον. Μου φάνηκε ότι βρέθηκα σε ένα ανηφορικό μέρος και βάδιζα σαν να ανέβαινα σε βουνό. Ήτο όμως το μέρος πολύ εξάισιον και ομαλόν και πάλιν κίνησα με περισσοτέραν σπουδήν, γιατί νόμιζα ότι οπωσδήποτε θα το ιδώ. Όσο όμως προχωρούσα, τόσο μου φαινόταν πιο μπροστά και χωρίς να το καταλάβω ανέβηκα το μέρος εκείνο το ανηφορικόν. Δεν κοπίαζα όμως όταν βάδιζα, ούτε αισθανόμουν βάρος εις τον εαυτόν μου και μου φάνηκε ότι έφθασα εις το τέρμα, που ήτο σαν κορυφή και το κελάδημα ακουγόταν διαρκώς.

Μπροστά μου εκτεινόταν μια τεράστια πεδιάδα, που δεν ημπορούσα να την προσδιορίσω. Ήτο σαν θάλασσα γαληνότατη και γεμάτη φως, που ερχόταν από το κέντρον, όπου διεκρίνετο μία τεραστία πολιτεία και φαινόταν ότι από εκεί έβγαινε το φως, αλλά και η μελωδική εκείνη φωνή. Εγώ μη γνωρίζοντας ούτε πως βρέθηκα, ούτε τι ήτο αυτό, βάδιζα ασυναίσθητα προς τα εμπρός, που μου φαινόταν ότι ήτο ανατολικά, έχοντας σκοπόν να καταλάβω από που προέρχεται αυτή η γλυκύτατη ωδή. Όσο πλησίαζα φαινόταν τείχη υψηλά και έδειχναν ότι εκεί ήτο μεγάλη πόλις και από αυτήν έβγαινε το φως. Όταν πλησίασα κοντά με φόβον και έκπληξιν, εφάνη η είσοδος της πόλεως, μία τεραστία πόρτα που ήτο ανοικτή χωρίς να είναι κανένας εκεί. Πλησίασα καλά και στάθηκα μπροστά εις την τεραστίαν εκείνην είσοδον, αλλά δεν φαινόταν κανένας, ούτε εντός, ούτε εκτός που να μαρτυρή σημεία ζωής και παραμονής ανθρώπων, μόνον το πουλάκι που άκουγα από την αρχήν φαινόταν ότι ήτο μέσα εις την θαυμασίαν αυτήν πόλιν.

Όταν είδα ότι δεν είναι κανείς να με οδήγηση, μα ούτε και να με εμπόδιση, έκαμα τον σταυρόν μου και μπήκα από την θαυμαστήν και τεραστίαν εκείνην πόρταν. Όταν βρέθηκα εις το εσωτερικό, όλαι μου αι πρότερον εκπλήξεις και οι θαυμασμοί υπεχώρησαν εις το μεγαλείον εκείνο της όντως πόλεως του Θεού. Από τον θαυμασμόν μου δεν ημπορούσα να κινηθώ, μόνον έστρεψα το βλέμμα μου πότε εις το ένα και πότε εις το άλλο μέρος και εδόξαζα τα μεγαλεία του Θεού. Τότε ήλθεν εις τον νουν μου η περικοπή της θείας Αποκαλύψεως, όπου ο μακάριος Ιωάννης ο

Ευαγγελιστής περιγράφει την πόλιν του Θεού.

Όταν έβλεπα το τείχος εκείνο το φοβερόν, εθαύμαζα την τοσαύτην έκτασιν όπου εξετείνετο και την στιλπνότητα και στερεότητα της κατασκευής. Μα μήπως ημπορούσα ο δυστυχής να περιγράψω τα υπερφυσικά εκείνα πράγματα που ήσαν εκεί; Όπου να έστρεφα, εκείνο που έβλεπα με έφερνεν εις έκστασιν. Εις την μέσην ακριβώς και ψηλά εις το κενόν ήτο ένα είδος σαν τον χορόν που είναι εις τα μεγάλα καθολικά του Αγίου Όρους, κυκλικόν και πολύ μεγάλον, μα δεν απετελείτο από μέταλλον, όπως συνήθως, αλλά από πλήθος ωραιοτάτων και ωδικών πτηνών. Τόσον δε ωραία ήσαν εις τους χρωματισμούς και την θεωρίαν, που διερωτόμουν, άραγε να είναι αυτά πουλιά; Όταν κοίταζα προς αυτά, ανέβαιναν πιο ψηλά και κελαδούσαν όλα μελωδικότατα και αρμονικά τον ίδιον ύμνον και εις το μέσον τους ήτο σαν κέντρον το πουλάκι που άκουγα από την αρχήν. Δεν έλεγεν όμως αυτό το μέλος του ύμνου που έλεγαν τα πολλά, αλλά ένα άλλον είδος σαν χρόνον έκανε, όπως που κάνουν εις τους χορούς οι ισοκράτες, τόσον δε τυπώθηκε μέσα μου η φωνή του, που την θυμόμουν εις όλην μου την ζωήν.

Θαυμάζοντας πότε το μέγεθος της απέραντου εκείνης πόλεως και πότε τα ωραία εκείνα τείχη και υψηλά και άλλοτε την πολύχρωμον εκείνην σύνθεσιν του λαμπρότατου εκείνου δαπέδου, μου άρπαζε την προσοχήν το γλυκύτατον μέλος όπου έψαλαν τα αναρίθμητα εκείνα πουλάκια. Εκεί που εθαύμαζα όλα και απορούσα, πως δεν είναι εκεί κανένας άνθρωπος, σαν να άκουσα κάποιον κρότον ή μάλλον θόρυβον διερχομένων έξω από το τείχος. Έτρεξα αμέσως, γιατί νόμιζα ότι έπρεπε κάποιον να συναντήσω να μου εξηγήση όλα αυτά, μα δυστυχώς κανέναν δεν πρόλαβα, μόνον βρέθηκα έξω από το τείχος και βάδιζα όπως ανέβηκα για να κατεβώ. Δεν πήγαινα όμως από το ίδιο μέρος που ανέβηκα, γιατί έβλεπα άλλα πράγματα που δεν τα είχα ιδεί όταν ανέβαινα, άνθρωπον όμως δεν είδα κανέναν. Όταν πλησίασα εις το τέρμα εκείνης της κατωφερείας, είδα προς τα δεξιά σαν μια μεγάλην πεδιάδα καταπράσινην και με πολλά δροσερά δένδρα, που ήτο γεμάτη μικρά παιδάκια, άλλα μεγαλύτερα και άλλα μικρότερα, και έπαιζαν με πολλήν χαράν. Δεν τα πλησίασα όμως, ούτε και αυτά έδειξαν ενδιαφέρον για εμένα.

Βαδίζοντας προς τα εμπρός, όταν έφθασα εις την άκραν της πεδιάδος που μαρτυρούσε πως ήταν είσοδος, είδα να κάθεται υπό την σκιάν πανύψηλων δένδρων κάποιος ιεροπρεπής, που μέσα μου πληροφορούμουν ότι είναι ο πατριάρχης Αβραάμ. Όταν πλησίασα, πήγα κοντά του και του έβαλα μετάνοιαν και μου έδωσε ως ευλογίαν τρία κομματάκια άσπρο ψωμί, σαν τα δικά μας αντίδωρα και τα έσφιξα εις το χέρι μου θυμάμαι καλά. Όταν του έβαλα και πάλιν μετάνοιαν για να φύγω, με κοίταξε με καλοσύνην και στοργήν. Τότε μου φάνηκε ότι τελείωσε ο δρόμος μου και απορώντας πως βρέθηκα εδώ, ήλθα εις τον εαυτόν μου. Στάθηκα ακίνητος κάμποσην ώραν, μέχρις ότου συνέλθω και κατατοπισθώ τι μου συνέβη

και το ένα μου χέρι το κρατούσα κλεισμένον σφικτά. Όταν θυμήθηκα γιατί το έσφιγγα, το άνοιξα μα δεν βρήκα τίποτα, μόνον και πάλιν συνέχισα να το κρατώ σφικτά. Όταν ήλθα καλά εις τας αισθήσεις μου, είδα ότι ήμουν ακουμπισμένος εις την πέτραν, όπως στάθηκα εις την αρχήν και η ώρα είχε προχωρήσει πολύ. Το κατάλαβα από το φεγγάρι, γιατί ενώ όταν στάθηκα εκεί δεν ήτο ακόμη ούτε εις το μεσουράνημα, τότε πλησίαζε εις την δύσιν. Κατόπιν γύρισα πίσω και δεν πήγα εις τον πνευματικόν”.

Πηγή: leipsanothiki.blogspot.be